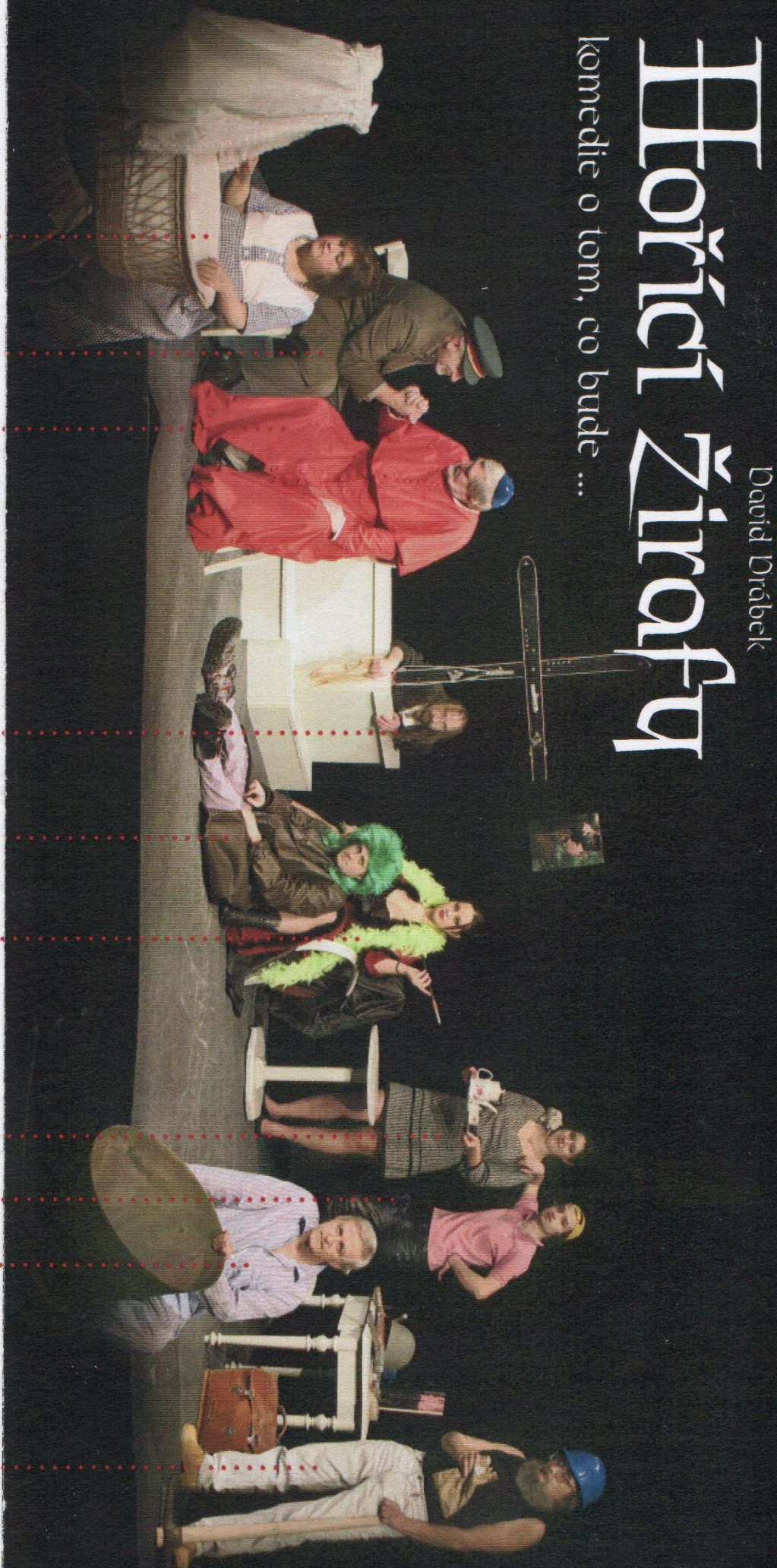

David Drábek

Hořící žirafy

komedie o tom, co bude ...

dramaturgie a režie - Petra Kohutová

asistent režie - Petr Richter

scéna - Tomáš Braunreiter

Stázka - **Andrea Jandová**

rekvizity - Lili Weinlichová

Plukovník - **Jaroslav Weinlich**

Kardinál - **Jiří Hnilička**

kostýmy - Miloslava Kozumplíková,
Šárka Žižková, Viktor Braunreiter,
Andrea Jandová

technická spolupráce - Jiří Hnilička

Lukáš Lukem - **Petr Johanovský**

Pán - **Viktor Braunreiter**

Paní - **Lili Weinlichová**

bojové scény - Karel Polák

Kubéba - **Šárka Žižková**

Zbyšek - **Tomáš Braunreiter**

hlas amplionu - **Petr Richter**

světla a zvuk - Václav Junek

pohybová spolupráce - Honza Hnilička

Silniční dělník - **Karel Polák**

fotky a grafika - Václav Junek

Nastudováno za podpory

KARLSBAD • CARLSBAD

VARY

Premiéra na komorní scéně Husovka
Pátek 3. února 2006 v 19,30 hod.
2. premiéra na komorní scéně Husovka
Středa 8. února 2006 v 19,30 hod.

Autorská práva zastupuje Dilia.

David Drábek (18.6.1970)

Dramatik, režisér a umělecký šéf autorského Studia Hořící žirafy. Absolvent Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, obor filmová a divadelní věda. Na univerzitě založil spolu s Darkem Králem divadelní Studio Hořící žirafy, které se specializuje na žánr moderního kabaretu. Je autorem a režisérem všech inscenací Studia. V letech 1996-2001 pracoval jako dramaturg činohry Moravského divadla v Olomouci.

V letech 2001-2003 vedl nově vzniklou alternativní scénu Hořící dům. V roce 1995 obdržel Cenu Nadace Alfréda Radoka za nejlepší hru roku za text Jana z parku a v roce 2003 totéž ocenění za text Akvabely.

Ve stejném roce vydalo nakladatelství Větrné mlýny sborník sedmi jeho her. Jako autor, režisér a dramaturg spolupracoval s Klicperovým divadlem v Hradci Králové, Divadlem Petra Bezruče v Ostravě.

Drábkovy texty se vyznačují anekdotičností a epigramatičností. Velkým zdrojem mu je film a televize, jejíž styly s oblibou napodobuje a paroduje ve svých groteskních a kabaretních textech, a jež jsou také stěžejním tématem jeho dramatiky: kýč, mediální svět, masová a komerční kultura. Autor je v současné době kmenovým režisérem pražského divadla Minor.

... Než jsem se dal ve čtrnácti do psaní povídek, byl jsem už od plen fascinován zoologií a přírodou vůbec. V lese se cítím dodnes velmi svobodně.

O tom, že nenávratně mizí stovky živočišných druhů a že stejným tempem likvidujeme např. životadárny amazonský deštný prales, o tom není sporu, to jsou fakta zcela průkazná a nezpochybnitelná. Jde o evidentní podřezávání kořenů a navíc o naši až dojemně hrůznou ma-nipulovatelnost, omezenost a lenost.

Stav světa je děsivý a já jsem optimista. Věřím, že k vyléčení stačí pracné málo - být otevřený lásce, snažit se být dobrý, samostatný, poučitelný z chyb. Někteří lidé mi opovržlivě argumentují, že je to utopistické. Ale nutné, podotýkám. A oni: „Představ si, že by všichni lidé na světě najednou byli dobří. To by tady přece byla děsná nuda.“ Když dozní tahle jejich zaklínací formule, zaslechnu odněkud zpod země hluboký obřadný hlas, který říká: „Slyšeli jste slovo d'ábelské.“

Úpadkový proces se podle mne urychluje. Díky stále rafinovanějším technickým šidítkům ztrácíme kontakt s druhými i se sebou samými, duch degeneruje a pozbývá imunity.

Hlad po virtuální realitě jen potvrzuje skutečnost, že nám naše existence nepřipadají být dostatečně atraktivní.

Už příliš dlouho setrváváme na nízké úrovni a nejsme schopni se pohnout. Ovšem s bytostmi naší zlovůle a hlouposti nebude nikdo jednat jako rovný s rovným. Takže nám nezbývá než psát sci-fi a trapně se v ní stavět na roveň kosmickému životu, o kterém nemáme ani potuchu.

Podle zákona příčiny a důsledku jsme znovu a znovu vystavováni svým chybám, které jsme v minulosti zametli pod stůl, znovu trpíme pro něco, co jsme ignorovali, znovu musíme do válek, nenávistí a malicherností.

Tenhle krutý proces nepoučitelných však nemůže trvat donekonečna, neboť špatných žáků přibývá a máti planeta chřadne. A ten, kterého se odvažují zvát Bohem, čeká dál na naše otevření, prozření nebo alespoň na upřímnou snahu. A nejspíš už i jeho zmáhá stud a únava. V posledních letech stále citelněji ztrácí trpělivost někdo, kdo nás bezmezne miluje.

Dost možná, že celá tahle causa spěje k nějakému ráznému zúčtování. O tom, jestli při něm propadneme všichni nebo zda bude premiantů, o tom můžeme maximálně meditovat v koupelně. Nebo psát hry.

Salvador Dalí, Burning giraffe 1936 - 37

Když jsem za svého třesutého mládí, někdy v devadesátých letech, jela poprvé na představení Studia Hořící žirafy do Olomouce, netušila jsem, čeho budu svědkem. Herecká ekvilibristika, kouzlení s hudbou, vynikajícím způsobem napsaný text a hlavně živost a mládí, se kterým jsem se do té doby v tzv. "kamenných" divadlech nesetkala. Podařilo se mi tenkrát - jednalo se o inscenaci „Jany z parku“ - přinutit autora, aby mi chvilí o sobě vyprávěl a ta chvilka stačila k tomu, aby se z nás stali přátelé na celý život. Od té doby jsem do Olomouce zajižděla pravidelně, vlastně po celou dobu trvání „Žiraf“, a viděla jsem mnohá další představení - „Vařila myšičku“, „Nebřenského“ a další. Jen to první mi uniklo, to, podle kterého získalo Studio svůj název, a tak jsem si ho alespoň přečetla - a zjistila jsem, že je to jeden z nejlepších textů, s jakými jsem se do té doby setkala.

Uplynulo pár let, přesunula jsem se z Moravy do Čech a divadelní studio D3 začalo hledat text, jímž by oslovilo především mladší publikum. I vzpomněla jsem si na „Žirafy“ a na to, jaký dojem jsem si je znovu a rozhodla se, že tohle a nic jiného bude to pravé.

A tak jsme začali, po několika nepříjemných kotrmelcích, zkoušet. Jestli se představení o Pánovi a Paní, nevinné Stázce a frivolní Kuběbě, kamarádovi z dětství a triumvirátu mocných bude líbit, jestli se naši diváci alespoň trochu zasmějí a zároveň zamyslí, budeme maximálně spokojeni.

Příjemnou zábavu.

Petra Kolutová